

Önmagát megüresíté

Filippi 2,5-11: *Annak okáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, Aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig. Annak okáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza neki oly nevet, amely minden név fölött való; Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.*

Ez a csodálatos igeszakasz Krisztust emeli fel, Őt dicsőíti. Jézus Krisztus, számunkra elképzelhetetlen magasságból, a mennyből, egészen mélyre szállt. Olyan irtózatosan mélyre hogy csak Isten Szelleme tud ebből valamit megértetni velünk.

A Fiú Isten teljesen egy volt az Atyával, és nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát. Ezt szeretném most kiemelni. Mit jelentett ez Jézus Krisztus számára, és mit jelent számunkra?

Először nézzük, hogy mit jelenthetett az Úr Jézus számára.

Az egyik fordítás valahogy így adja vissza: Nem tekintette ragadománynak, amihez feltétlenül ragaszkodnia kell.

Felvette a hozzánk hasonló emberi testet és megszületett Betlehemben, egy istállóban. Isten, akit az ég és az egeknek egei sem tudnak befogadni, befogadja egy anyaméh Mária személyében. Megüresítette önmagát. Az élő és egyetlen igaz Isten, a Fiában emberré lett. Az emberek között élt, szolgált, szenvedett. Elszenvedte a tanítványok hitetlenségét, versengését is, és még nagyon sok mindent.

De még ettől is lejjebb szállt, valami iszonyatos sötétségbe és mélységbe. Ő aki egy volt az Atyával. Vállalta, hogy bűnös emberi kezek elfogják, leköpjék, és keresztre feszítsék.

De látnunk kell azt, hogy az Úr Jézus mindvégig élhetett volna az isteni hatalmával, és elkerülhette volna a sok szenvedést és a keresztet. Önként tette le az életét, akaratát, Isten és irántunk való szeretetből.

Ján.10,17 *Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi el azt én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól.*

Nem ragaszkodott az akaratához, hanem elmondta: ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint Te.

Olyannyira megüresítette és megalázta magát, hogy a kereszten átokká lett értünk. Ő a szent és a tiszta, bűnázdozattá lett. Ettől már nincs nagyobb mélység és ettől nincs lejjebb.

Tehát Jézus Krisztus számára ezek jelenthették azt, hogy megüresítette önmagát.

Azonban ezzel dicsőítette meg az Atyát, és így szerzett megváltást a bűnös ember számára.

Most nézzük meg, hogy nekünk, hívő embereknek, akik Krisztusról neveztetünk, mit jelenthet ez az ige?

Bennünk van Krisztus élete, isteni természet részesei lettünk. Ott van még a lelkünk, akaratunk, indulataink, a testünk is.

Nagy kérdés, hogyan tudjuk ebben a testben dicsőíteni az Urat?

Úgy, ahogy a Fiú tette: Ha megüresítjük, megalázzuk magunkat és engedelmeskedünk.

Ezt a kifejezést, hogy megüresítés, nehezen tudjuk közel hozni magunkhoz. De akkor nézzünk szembe azzal, hogy mi az, ami betölti a gondolatainkat, a bensőnköt, és mihez ragaszkodunk tíz körömmel?

Azt látjuk sokszor, és magamon is látom, hogy tele vagyunk önmagunkkal. A magam

igazával, jóságával, a magam akaratával, látásával, és a magam indulatával.

Az igében pedig ezt olvassuk: Az az indulat, törekvés legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban volt. Elvárjuk, hogy tiszteljenek, becsüljenek mások, de közben nagyon könnyen megsértődöm, és nehezen tudok megbocsátani.

Így az ünnepek körül is milyen sok családi viszály és veszekedés fordul elő. Miért? Sokszor azért, mert tele vagyunk elvárásokkal. Elvárjuk, hogy értékeljék és dicsérik az ünnepi főztünket, vagy a kitakarított lakást. Igaz, hogy jó dolog dicsérni és megköszönni az ebédet, de ne legyen bennünk elvárás. Az Úr Jézus egész földi élete során bemutatta azt, amit mondott is: Jobb adni, mint kapni. Adott és adott, szolgált másoknak, a kereszten pedig teljesen odaadta önmagát.

Nagyon szépen látjuk ezt, amikor megmosta a tanítványok lábát. **Ján.13,3-4** *Tudván Jézus, hogy az Atya mindent hatalmába adott neki, és hogy az Istentől jött és az Istenhez megy. Felkele a vacsorától, leveté a felsőruháját, és egy kendőt vévén körölköté magát...*

Letette a felső ruháját, a maga akaratát, az isteni hatalmát, nem ragaszkodott semmihez, csak ahhoz, hogy legyen meg Isten akarat.

Mi pedig sokszor, milyen nehezen akarjuk letenni a saját ruhánkat, rongyainkat, a magunk akaratát.

Testvérek! Engedjünk a bennünk élő Krisztusnak, ennek a mélységes isteni szeretetnek és ebből áldás fakad majd, ami Istent dicsőíti.

Befejezésül egy Túrmezei Erzsébet verset olvasok:

Végy a kezedbe!

Csak aki nulla, csak aki semmi,
azt tudod áldó kezedbe venni.
Szabad ezt látnom, boldogan hinnem:
Semmi vagyok, és Te vagy a minden!
Semmi az erőm, semmi a tervem.
Semmi voltommal a te kezedben
ámuló szemem csodákat láthat!
Forrás fakadhat, új ének áldhat...
új erő súlyos terheket vinnem!
Te vagy a Krisztus! Te vagy a minden!
Új hajnal hasad, új fény ragyog!
Végy a kezedbe! Semmi vagyok.

ÁMEN